

Scenă
din
spectacol

Teatrul „Ion Creangă”

OMUL INVIZIBIL

dramatizare de Ion Hobană
după H. G. Wells

În viața Teatrului pentru copii a intervenit o îndelung așteptată schimbare, o necesară binefacere, care se cuvine semnalată. Teatrul are un nou sediu, copii vor vedea spectacolele de acum înainte în sala din Piața Amzei, loc, firește, mai propice bunei desfășurări a activității colectivului „Ion Creangă”. Inaugurarea sălii s-a și făcut, dar cea dintâi premieră prezentată pe noua scenă e *Omul invizibil*, dramatizare a ilustrului roman întreprinsă de un prea bine cunoscut cercetător al enigmelor lumii contemporane, Ion Hobană, el însuși scriitor de literatură științifico-fantastică. Alegerea acestei lucrări în repertoriu lărgeste implicit aria de influență a teatrului în rândul copiilor, *Omul invizibil* solicitând spectatori mai evoluți decât prichindeii preșcolari, spectatori-copii, firește, dar care prin natura lucrurilor și firea vârstei, cunosc sensibile mutații în universul lor psihologic, în forța lor imaginativă, în puterea lor de înțelegere.

Romanul — ca de altfel și dramatizarea — înfățișează un dramatic proces de destrămare morală a unui tânăr savant care descoperă mijlocul de a se face nevăzut, capacitatea latentă de distrugere, de pustiire, de crimă, pe care o înmagazinează personajul central, în urma neînțelegerii de care se izbește într-o lume ostilă.

Pregnant înfățișat de autorul dramatizării, mesajul de consistentă substanță socială al

romanului se traduce fără ostentație în spectacolul Olimpici Arghir, dar cu neîndoienlică limpezime. Regizoarea, sobră cum o știm, reținută față de excese spectaculoase, a utilizat cu pricepere mijloacele teatrului zis negru — ajutată fiind și de alcătuirea judicioasă a spațiului de joc de scenografa Elena-Simira-Munteanu — creind perfect iluzia invizibilității savantului Griffin. Dar, cum spuneam, rezistentă la ispite de efect îndoienlic, Olimpia Arghir nu folosește mai mult decât era strict necesar mijloacele magicienilor scenei, părin-du-i-se, pe bună dreptate, mai util să sublinieze atmosfera de panică, pe care o seamănă în jurul lui omul devenit invizibil. Într-adevăr, într-o lume clădită pe prejudecăți, superstiții și neîncredere, tânărul savant, aflat în pragul unei mari descoperiri, se izbește de ostilitate și se sustrage acestei ostilități, devenind el însuși un caz de alienare morală, incapabil să se opună ireversibilei sale prăbușiri. Mai e de subliniat faptul că regizoarea a știut să utilizeze mijloacele ironiei înfățișând lumea personajelor lui Wells în postura ei ridiculă. Și alcătuirea coloanei sonore este făcută cu pricepere de Lucian Ionescu în spiritul celor convenite de Olimpia Arghir, adică fără efecte brutale și cu putere de sugestie.

Lucian Muscurel a realizat cu talent pe tânărul savant în evoluția lui de la febra căutărilor, prin iritarea față de piedicile pe care le întâmpină, către furia față de ostilitatea agresivă pe care o are de înfruntat și, în sfârșit, către nebulna rece în care cade și din pricina căreia va sfârși tragic. Un pitoresc portret realizează Gheorghe Gîmă în rolul vagabondului Marvel, iar Monica Roman înfățișează cu umor o hangită spăimoasă, curioasă și hrăpăreață. În rest, o distribuție numeroasă slujește cu credință și corectitudine spectacolul fără a se distinge în mod deosebit. Drept e că și personajele sînt mai sumar înfățișate în versiunea dramatică și funcția lor rămîne secundară.

V. Munteanu